

Modtaget i
Skov- og Naturstyrelsen
13 NOV. 2006

19 OKT. 2006
J.nr.: NKN-133-00004;
03-133/600-0004
SSC

Afgørelse

i sagen om sejlads og genetablering af en vandscooterbane ud for Juelsminde

Vejle Amt har den 1. juli 2005 meddelt Juelsminde Motorvandsports Forening afslag på en ansøgning om sejlads og genetablering af en vandscooterbane ud for Juelsminde. Afgørelsen er truffet i medfør af § 6 i bekendtgørelse nr. 611 af 4. juli 1994 om regulering af sejlads med vandscootere m.v. Foreningen har påklaget afgørelsen til Naturklagenævnet.

Den nyoprettede Juelsminde Motorvandsports Forening har ansøgt amtet om adgangstilladelse til sejlads med vandscootere ved/i farvandet omkring Juelsminde. Af ansøgningen fremgår bl.a. en beskrivelse af foreningens vedtægter, og at udøvelsen af sejlads med vandscootere vil finde sted med godkendt udstyr af personer med et speedbådkørekort med tydeligt nummererede fartøjer i tidsrummet mellem solopgang og solnedgang. Udøvelsen vil finde sted med respekt for natur- og fuglebeskyttelsesområder.

Vejle Amt meddelte den 1. juli 2005 afslag på ansøgningen om genetablering af en vandscooterbane ud for Juelsminde. Af afgørelsen fremgår, at amtet ikke vurderer, at forholdene er ændret væsentligt siden lukningen af banen for 5 år siden. Det er amtets vurdering, at selvom den enkelte vandscooter overholder gældende støjgrænser for fritidsfartøjer, så er vandscootersejlads ikke forenelig med de øvrige aktiviteter i området. Vejle Amt forudser, at en genåbning af en vandscooterbane på ny vil udløse en række klager. Stiftelsen af en ny forening vurderer amtet ikke vil være en garanti imod den ulovlige sejlads, der, sammen med støjgenerne, var et problem i området for badegæster og grundejere. På den baggrund kan Vejle Amt ikke imødekomme ansøgningen.

En nærmere beskrivelse af vandscooterbanen fremgår ikke af kortbilag i ansøgningen eller afgørelsen. Både ansøgning om en evt. vandscooterbane "omkring Juelsminde" og afgørelse må forstås således, at banen ønskes etableret, hvor der tidligere har været en vandscooterbane.

Klagen

Juelsminde Motorvandsports Forening har navnlig anført, at der er mange faktuelle fejl, mangler og useriøse påstande i afgørelsen. Foreningen påpeger, at der er sket en udvikling på vandscooterområdet de seneste år. Ændring af scooternes motorer medfører en betydelig støjreduktion. Desuden er det amtets og politiets opgave at påtale ulovlige forhold. Ved at oprette en forening for motorvandsport vil foreningen kunne bidrage til at lette arbejdet med at forhindre ulovlig sejlads.

Foreningen har videre anført, at det ikke fremgår af afgørelsen, hvilke aktiviteter sejladsen skulle være uforenelig med. Ved at give en midlertidig tilladelse kunne amtet få belæg for de fremsatte påstande om klager over støjgener.

Foreningen mener ikke, at der er hjemmel i lovgivningen til at opretholde et generelt forbud mod sejlads med vandscootere, som det i realiteten er tilfældet, når der kun er meddelt tilladelse til at sejle med vandscootere ved Grenå. Et sådant forbud vil være i strid med EU-retten.

Klager har anført, at foreningens vandscootere overholder kravene til CE-mærkning, som fremgår af direktiv 94/25/EF, der er ændret ved direktiv 03/44/EF. Klagen må formentlig forstås således, at klager mener, at det er i strid med direktivets bestemmelser at meddele afslag på en ansøgning om tilladelse til såvel generel sejlads mere end 300 m fra stranden som til genetablering af en tidligere vandscooterbane. Klager mener ikke, at der er hjemmel i lovgivningen til at opretholde et generelt forbud mod sejlads med vandscootere, som det i realiteten er tilfældet i Danmark.

Der henvises i klagen til en dom af 23. maj 2005 fra Retten i Kolding. Af bilag til klagen fremgår bl.a. følgende om dommen:

Retten har ikke fundet anledning til at forelægge sagen for EF-domstolen. Direktiv 2003/44 regulerer hvorledes fritidsfartøjer, herunder vandscootere, skal være konstrueret, indrettet og mærket og hvilke krav, der skal være opfyldt med hensyn til udsendelsen af støj og udstødning. Formålet med direktivet er ifølge bemærkningerne at gøre medlemsstaternes regler om fritidsfartøjer ensartede, således at staternes fra hinanden afvigende love og administrative bestemmelser ikke indvirker på den frie bevægelighed og udgør hindringer for samhandlen af fritidsfartøjer inden for Fællesskabet.

Af direktivets artikel 2 fremgår, at medlemsstaterne kan vedtage bestemmelser om sejlads i bestemte farvande for at beskytte miljøet og vandvejenes infrastruktur, og for at sikre vandvejenes sikkerhed, forudsat at dette ikke kræver ændringer af fartøjer, der er i overensstemmelse med direktivet. Da bekendtgørelse nr. 611 af 4. juli 1994 om regulering af sejlads med vandscootere m.v. er udstedt i medfør af lov om naturbeskyttelse, hvis overordnede formål er at medvirke til at værne landets natur og miljø, er direktivets betingelser for en begrænsning af sejladsen således opfyldt. Uanset at sejlads på søterritoriet ifølge vandscooterbekendtgørelsens § 6, stk. 1, er forbudt, kan amtsrådene efter bestemmelsens stk. 2 tillade sejlads uden for EF-fuglebeskyttelsesområder. Bl.a. Nordjylland, Århus, Vejle og Sønderjyllands amter har efter det oplyste givet sådanne tilladelser. Forbudet mod sejlads i vandscooterbekendtgørelsens § 6 er således ikke absolut, hvorfor retten ikke finder, at bestemmelsen er i strid med direktiv 2003/44, artikel 4. Vandscooterbekendtgørelsens § 6 påvirker ikke afsætningen af vandscootere fra andre

medlemsstater anderledes end afsætningen af indenlandsk fremstillede vandscootere, og retten finder derfor heller ikke, at bestemmelsen udgør en handelsrestriktion omfattet af artikel 28 i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Da de tiltalte har erkendt, at de har sejlet med de i anklageskriftet nævnte vandscootere som angivet i anklagen, hvilken erkendelse støttes af de oplysninger, der i øvrigt er fremkommet, finder retten det bevist, at de tiltalte er skyldige.

Foreningen har anket dommen, bl.a. under henvisning til, at der ikke er meddelt tilladelse til sejlads med vandscootere i Vejle Amt.

Endelig betvivler foreningen amtets tekniske udvalgs habilitet og en medarbejders seriøsitet i forbindelse med sagsbehandlingen. Foreningen påpeger desuden, at man vil lade Ombudsmanden se på sagsforløbet, da aktindsigt i sagens dokumenter fra tidligere afgørelser indikerer, at andre interesser varetages af de valgte politikere. Hvori den manglende habilitet og useriøsitet består, eller hvilke tidligere afgørelser fra amtet, der henvises til, er ikke uddybet nærmere i klagen til Naturklagenævnet.

Udtalelser

Vejle Amt har til klagen bl.a. oplyst, at amtet ikke finder, at der med klagen er fremkommet nyt i sagen i forhold til det, der blev lagt til grund for amtets afgørelse.

Den tidligere vandscooterbane ved Juelsminde blev nedlagt fra og med 2001 på baggrund af en anmodning om lukning fra Juelsminde Kommune samt indkomne klager fra beboere, sommerhusejere og fritidsorganisationer over ulovlig sejlads uden for banen samt støjgener.

Vejle Amt undersøgte dengang alternative placeringer i amtets kystvande. En høring blev igen mødt med massiv modstand især fra beboere og sommerhusejere i områderne. Essensen i indsigelserne var, at man fandt, at støjen og aktiviteten var i modstrid med de rekreative og naturmæssige interesser i området. Amtet fandt på den baggrund ikke, at det var muligt at finde alternative placeringer til banen i Vejle Amts kystvande.

Foreningen har hertil supplerende oplyst, at farvandet ud for Juelsminde ikke er udpeget som habitatområde eller i øvrigt er pålagt restriktioner. Der har i foreningens tid ikke været indkaldt til høring eller dialog. Problemet med støj er elimineret med et krav om godkendelse af vandscooterne, der bl.a. betyder en mærkning på 72 dB, hvilket ifølge foreningen svarer til en støvsuger. Foreningen finder fortsat amtets argumentation useriøs. Foreningen har desuden fremsendt en artikel og links til svenske hjemmesider om sejlads med vandscootere.

Vestre Landsret har den 7. september 2006 afsagt dom i sagen, der handler om sejlads med vandscooter på fjorden ca. 1 km ud for Skærbæk ved Kolding uden tilladelse fra Vejle Amt. Landsret-

ten har besluttet, at domsforhandlingen ikke skulle udsættes for at afvente EF-domstolens afgørelse i nogle tilsvarende svenske sager.

Om forholdet til EU-retten og fortolkning af direktivet af landsrettens begrundelse:

Landsrettens flertal (2 dommere) udtaler:

Det fremgår af artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/25/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fritidsfartøjer, der er videreført i ændringsdirektiv 2003/44/EF, at bestemmelserne i direktivet, der bl.a. fastsætter tekniske forskrifter for indretning af fritidsfartøjer og herunder vandscootere, ikke er til hinder for, at de enkelte medlemsstater "under iagttagelse af traktaten kan vedtage bestemmelser om sejlads i bestemte farvande for at beskytte miljøet og vandvejenes infrastruktur og for at sikre vandvejenes sikkerhed".

Skov- og Naturstyrelsen har med hjemmel i dagældende naturbeskyttelseslovs § 29, stk. 1, der kun gælder ikke erhvervmæssig sejlads, fastsat regler i bekendtgørelse nr. 611 af 4. juli 1994 om regulering af sejlads med vandscootere m.v.

Skov- og Naturstyrelsen har i bekendtgørelsens § 6 forbudt sejlads med vandscootere m.v. på søterritoriet. Forbudet gælder således, uden at de enkelte farvande og fjorde m.v. er oplyst særskilt, samtlige farvande omkring Danmark, fjordene, bugterne og havnene, men ikke de ferske vande. Forbudet, der som oven for nævnt alene gælder for ikke erhvervmæssig sejlads, er ikke absolut, idet der er givet amtsrådene hjemmel til at meddele tilladelse til sejlads. Der er ikke i bekendtgørelsen eller i forbindelse med bekendtgørelsen fastsat nærmere begrænsninger for amtsrådenes mulighed for at meddele tilladelse ud over de begrænsninger, der følger af reglerne for de internationale fuglebeskyttelsesområder m.v. Det er således overladt til amtsrådene at vurdere konkret, om der for visse områder, der ellers er omfattet af forbudet, kan gives tilladelse til sejlads, uden at det indebærer en sikkerhedsmæssig risiko eller sker til skade for miljøet.

Det fremgår af Skov- og Naturstyrelsens redegørelse i brevet af 7. marts 2006, at formålet med bestemmelsen om forbud og tilladelse i bekendtgørelsens § 6, har været at sikre, at sejlads sker på en sådan måde, at der tages behørigt hensyn til miljøet og til sikkerheden for både badende og sejlene. Redegørelsen må endvidere forstås således, at det har været styrelsens vurdering, at vandscooterens særlige beskaffenhed, herunder deres manøvreduktighed og hastighed, indebærer en så u hensigtsmæssig og ukontrollabel belastning for miljøet, at det har været tvingende nødvendigt for at tilgodese hensynene hertil at etablere en ordning, der ikke kun fastsætter begrænsninger for sejlads på mere specifikt udpegede dele af søterritoriet og i øvrigt tillader sejlads uden begrænsninger.

Under disse anførte omstændigheder finder flertallet, at vandscooterbekendtgørelsen opfylder alle direktivets betingelser for en begrænsning af sejladsen med vandscootere m.v., herunder de, der følger af henvisningen til traktaten, særligt den påberåbte artikel 28 og det gældende proportionalitetsprincip.

Selv om det efter de foreliggende oplysninger forekommer, at bekendtgørelsens § 6, stk. 2, praktiseres temmelig restriktivt, og at der ikke tages tilstrækkeligt hensyn til de oplysninger, der er fremkommet under sagen, hvorefter nutidige vandscootere skulle adskille sig væsentligt fra de første, der kom på markedet, herunder med hensyn til støjniveau og brændstofforbrug, finder flertallet ikke, at denne restriktive praksis form hvornår der meddeles tilladelse, i sig selv kan føre til, at bekendtgørelsen er i strid med de omhandlede EU-regler.

Flertallet stemmer derfor for at finde tiltalte skyldig i den rejste tiltale.

Mindretallet udtaler:

Det fremgår af artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/25/EF, at de enkelte medlemsstater "under iagttagelse af traktaten kan vedtage bestemmelser om sejlads i bestemte farvande for at beskytte miljøet og vandvejenes infrastruktur og

for at sikre vandvejenes sikkerhed", og af artikel 4, stk. 1, i ændringsdirektiv 2003/44/EE, at "medlemsstaterne kan ikke forbyde, begrænse eller hindre markedsføring i Fællesskabet og/eller ibrugtagning på deres område....".

Af bekendtgørelsens § 6, stk. 1, fremgår, at sejlads med vandscootere på søterritoriet er forbudt. Efter stk. 2 kan sejlads dog ske efter tilladelse fra amtsrådene. Det må efter de foreliggende oplysninger lægges til grund, at der er givet meget få tilladelser efter bekendtgørelsens § 6, stk. 2, og at der således også i praksis er et generelt forbud mod sejlads med vandscootere.

Anklagemyndigheden har gjort gældende, at det danske søterritorium er omfattet af bestemte farvande i artikel 2, stk. 2. Uanset at det er tvivlsomt, om hele det danske søterritorium kan være bestemte farvande, finder denne dommer ikke efter bevisførelsen, at anklagemyndigheden har godtgjort, at hensynet til miljøet eller vandvejenes sikkerhed og infrastruktur nødvendiggør et generelt forbud mod sejlads med vandscootere i samtlige farvande omkring Danmark, fjordene, bugterne og havnene.

Selvom forbudet i bekendtgørelsens § 6 ikke er absolut, finder dommeren, at et generelt forbud strider mod ovennævnte EU-direktiver og betingelserne for at forbyde sejlads med vandscootere, jf. artikel 2, stk. 2. Et generelt forbud findes endvidere at række videre end nødvendigt og strider således mod den gældende grundsætning om proportionalitet.

Under disse omstændigheder finder dommeren ikke, at vandscooterbekendtgørelsen opfylder direktivets betingelser for en begrænsning af sejladsen med vandscootere, og stemmer derfor for at frifinde den tiltalte.

Afgørelse

I sagens behandling har deltaget 9 af Naturklagenævnets 10 medlemmer: Lars Busck (formand), Bent Hindrup Andersen, Ole Pilgaard Andersen, Marie-Louise Andreasen, Leif Hermann, Mogens Mikkelsen, Anders Stenild, Poul Søgaard og Jens Vibjerg.

Naturklagenævnet udtaler:

EU-retten

Direktiv 94/25/EF med senere ændringer handler om gensidig tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om tekniske forskrifter for indretning af fritidsfartøjer. Det fremgår bl.a. af direktivets seneste ændring, at målet om at begrænse støj og udstødningsemissionen ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne. Med direktivet fastsættes kun de væsentligste krav med hensyn til den frie bevægelighed og dermed salg af fritidsfartøjer, vandscootere og alle type motorer, som direktivet finder anvendelse på. Af det oprindelige direktiv fremgår bl.a., at de væsentligste (tekniske) krav i direktivet bl.a. er fastsat for at gøre det lettere for fabrikanterne at bevise, at kravene er overholdt (CE-mærkning).

Det overordnede formål med direktivet er at fastsætte tekniske forskrifter for indretningen af fritidsfartøjer. Af præambelen til det oprindelige direktiv fremgår bl.a.:

"dette direktiv indeholder ingen bestemmelser om begrænsning af anvendelsen af fritidsfartøjer, efter de er taget i brug; bygningen af fritidsfartøjer kan have følger for miljøet, idet fartøjerne kan afgive forurenende stoffer, der bør derfor i dette direktiv være bestemmelser om beskyttelse af miljøet, som vedrører den direkte indvirkning på miljøet af bygningen af fritidsfartøjer; bestemmelserne i dette direktiv må ikke berøre medlemsstaternes ret til under iagttagelse af traktaten at fastsætte krav, som de finder nødvendige vedrørende sejlads i visse farvande for at beskytte miljøet og vandvejenes struktur, og for at sikre sikkerheden på disse, forudsat dette ikke kræver, at fritidsfartøjerne skal ændres på en måde, som ikke er fastsat i dette direktiv"

Der er efter direktivets vedtagelse ikke mulighed for at stille skærpede krav til de tekniske indretninger og udformninger af bl.a. vandscootere, idet yderligere tekniske krav til indretningen vil kunne være med til at hindre den enkelte producents mulighed for at afsætte vandscootere, og dermed hindre varenes frie bevægelighed. Der kan imidlertid fastsættes bestemmelser om sejlads i bestemte farvande.

Vandscooterbekendtgørelsen

Vandscooterbekendtgørelsen, der bl.a. implementerer direktivet i dansk ret, er udstedt i medfør af naturbeskyttelseslovens § 29, stk. 1, om ikke-erhvervsmæssig sejlads og anden færdsel på søterritoriet. Det fremgår af bekendtgørelsens § 6, at sejlads med vandscootere m.v. på søterritoriet er forbudt. Sejlads kan dog ske efter tilladelse fra amtsrådene. Amtsrådene kan meddele tilladelse efter forhandling med Søfartsstyrelsen samt de lokale myndigheder, herunder fiskeriinspektorerne. Amtsrådene kan dog ikke meddele tilladelse til sejlads i de områder, der er udlagt til EF-fuglebeskyttelsesområder, jf. § 6, stk. 2 og 3.

Naturklagenævnet har i sin hidtidige praksis givet udtryk for den opfattelse, at der i almindelighed bør være en sejladszone i hvert amt, såfremt der ikke for alle egnede lokaliteter inden for amtet foreligger konkrete grunde til at give afslag. Sejladszonerne bør placeres i områder, hvor genevirkningerne for fugle- og dyrelivet, badegæster og beboere er relativt beskedne. Praksis har, som det også fremgår af oplysningerne i Vestre Landsrets dom, vist sig at være restriktiv i amternes administration af bekendtgørelsen.

I nævnets seneste afgørelse af 28. juni 2000 blev amtets tilbagekaldelse af en tilladelse til en vandscooterbane i et område ud for Juelsminde Havn stadfæstet. Naturklagenævnet har på baggrund af oplysningerne i sagen ikke fundet grundlag for at tilsidesætte Vejle Amts vurdering af, at forholdene ikke er ændret væsentligt siden lukningen af banen for 5 år siden. Det er amtets vurdering, at selvom den enkelte vandscooter overholder gældende støjgrænser for fritidsfartøjer, så er vandscootersejlads ikke forenelig med de øvrige aktiviteter i området. Vejle Amt forudser, at en genåbning af vandscooterbanen på ny vil udløse en række klager. Amtet vurderer ikke, at stiftelsen af en forening vil være en garanti imod den ulovlige sejlads, der, sammen med støjgener, var et problem i området for badegæster og grundejere.

Med Vestre Landsrets dom af 7. september 2006 foreligger der en afgørelse om bl.a. vandscooterbekendtgørelsens forenelighed med de bagvedliggende direktiver. Til det af klager anførte om, at et generelt forbud mod sejlads med vandscootere er i strid med EU-retten, skal bemærkes, at forbudet mod sejlads i vandscooterbekendtgørelsens § 6 ikke er absolut, hvorfor bestemmelsen ikke vurderes at være i strid med direktiv 2003/44, artikel 4.

For så vidt angår det anførte om habilitet og manglende seriøsitet i forbindelse med sagsbehandlingen i amtet har Naturklagenævnet ikke fundet grundlag i klagen for at anse amtets behandling af denne sag som tvivlsom.

Naturklagenævnet stadfæster på den baggrund Vejle Amts afgørelse af 1. juli 2005 om afslag på en ansøgning om sejlads og genetablering af en vandscooterbane ud for Juelsminde.

På Naturklagenævnets vegne

Susanne Spangsberg

Afgørelsen er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. naturbeskyttelseslovens § 82. Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. lovens § 88, stk. 1.